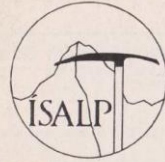

Skarðshorn

ÍSLENSKI
ALPAKLÚBBURINN

Nr. 28 – September 1984

Við erum komnir vestur fyrir Skessuhorn, þegar sólargeislarnir byrja að skína á efstu brúnir veggins og varpa gulleitri birtu á ísaða hamra.

Napur vindurinn kælir okkur skyndilega, það er eins og hann sé að aðvara okkur. Við setjumst á milli stórra steina og drögum upp peysur úr pokum okkar.

„Hvernig list þér á hann?“ spyr ég skjálfaandi úr kulda.

„Ekki vel“, segir Björgvin.

Við Björgvin Richardsson höfðum lagt af stað úr bænum um fjögurleytið um morguninn þann 13. sept. 1983, í þeim ásetningi að klifa síðasta norðurvegginn í Skarðsheiði.

Þessi ónafngreindi veggur sem er á milli Skessuhorns og Heiðarhorns, var sá síðasti, af N-veggjunum þremur sem skera sig verulega frá umhverfinu, og enn var óklifinn. Hinir eru NV-veggur Skessuhorns sem fyrst var klifinn 1980, og NV-veggur Heiðarhorns sem fyrst var klifinn veturinn 1983, þá sóló af Jóni Geirssyni.

Átæðan að þessi var enn óklifinn er trúlega sú að hann liggur vel úr leið og er ekki eins þekktur og hinir tveir.

Eftir smá erfiðleika með staðsetningu ökutækis, vegna myrkurs, gengum við svo af stað upp heiðarnar undir Skessuhorni. Fljótlega komumst við að því að við vorum ekki á þeirri leið sem venjulega er gengin, er farið er á Skessuhornið. Kom það því þægilega á óvart að okkur fannst við vera mun fljótari að fara yfir, heldur en vanalega.

Klukkan er hálf níu. Við erum búnir að innbyrða nokkrar kekkökur og lítið eitt af djús.

Séð héðan frá, finnst mér veggurinn gnæfa yfir, þar sem við sitjum undir skriðunum, sem fylgja víst flestum íslenskum fjöllum.

Aurrákir í snjósköflunum undir aðalveggnum, gefa til kynna að úr þessu hrynni, og að bergið sé laust í sér. En smáfiðringur í maga fær okkur til að standa upp og leggja af stað. Svo göngum við upp skriðurnar. Björgvin masar um aldur bergsins og tegundirnar sem mynda þennan kokkteil, sem fær heldur litlar undirtektir hjá mér, ekki síst þegar hann skriður um þetta rusl vegna einhverra steina sem eru svo óheppnir að vera í vegi hans. Hugsuð ykkur ef þið hefðuð legið í árþúsundir á sama stað, og svo kemur einhver furðuskepna sem tekur ykkur upp, þuklar á ykkur, þusar um fegurð ykkar og þeytir ykkur svo

Skarðshorn. Ljós. Snævarr Guðm.

eitthvað út í buskann. Ekki sanngjörn meðferð. (Ætli'ann fari líka svona með...?).

Loks komum við að snjóskaflinum. Þar sporar illa snjóinn sem er glerharður í morgunfrostinu. Tökum við því upp ísaxir og tökum til við að höggva spor. Við skiptumst á og hentar það ágætlega því ég er örventur, en Björgvin rétthentur. Fljótlega verður fyrir okkur klettabelti, sem sker sundur skafinn ofarlega. Eftir að hafa sigrað það, fylgjum við til vinstri upp með jaðri skaflsins upp að meginveggnum. Á góðri snjósyllu sem hefur myndast á milli bergs og snævars förum við í línu og gerum okkur klára fyrir það sem í vændum er. Eftir smá fjas um kulda og rok, leggjum við í hann og kemur það í

minn hlut að leiða fyrsta kaflann. Klifrið er strax af 3. gr. í lausu bergi og ísköldu. Tveim beltum ofar er komið á syllu, og haldið vestur með henni uns komið er að bergsnaga, þar sem tryggt er um. Næstu tvær spannir eru í svipuðum dúr, nema kannski heldur erfiðari. Erum við þá komnir upp á rif sem gengur alla leið upp á topp.

Þegar Björgvin kemur svo þangað, spáum við í málin.

„Ekki list mér á það.“

„Það verður erfitt.“

„Það sýnist sprungulaust.“

„Hva, helv. sérðu vel.“

„Og verglas yfir öllu.“

„Til þess erum við með axir.“

„Þú sérð þetta betur er nær dregur.“

Stuttu síðar leggur Björgvin af stað

og leiðir fulla línulengd. Við fylgjum rifinu upp að höfuðveggnum og eftir því sem nær dregur honum verða syllurnar erfiðari og erfiðari vegna freða. Það lendir á mér að leiða síðustu spönnina að höfuðveggnum og undir honum á brattri syllu neyðist ég til að höggva spor í frosna mölina. Aðaltrygging verður afar slæm og óþægindi í maga segja mér, að hér sé betra að fara varlega. Það er engan veginn þægilegt að hanga á illa staðsettum fleygum í lausu bergi, sem helst saman í frosti og finna vegginn opinn (á ensku exposed). Eftir smá hróp um varúð kemur Böggi í ljós. Hann hliðrar eftir syllunni til mín, niður fyrir og svo út eftir henni til vesturs, fyrir horn og úr sjónmáli. Stuttu seinna gefur hann mér til kynna að ég geti komið þegar ég er til.

Á góðri syllu, förum við í brodda, og á milli þess að þræða ólarnar á broddunum, eða blása í hendurnar, mænum við með öfundaraugum á Skessuhornið, baðað í sól og yl.

Björgvin þykist sjá einhverja leið hér upp, en ég get ómögulega komið auga á hana og vil frekar fara vestar. Og ræður ekki sá freki alltaf!

Á broddunum gengur ferðin betur. Þykjumst við þess vissir að ef við hefðum farið fyrr á þá, hefði örugglega sparast klukkustund.

Á enda þessarar spannar giskum við

a að um 50 m skilji á milli okkar og tindsins, baðaðan í ylhyrri sól. Nú er eins gott að reyna að vera fljótur í ferðum, þar sem skuggar eru farnir að teygja sig í austurátt, og tíminn að renna út.

Björgvin leiðir næstu spönn. Beint upp isaða kletta klifrar hann á jafnvæginu einu saman og nær örmjörri syllu í miðjum höfuðveggnum. Áfram upp lóðrétta kletta og jafnerfitt klifur eftir gróf og þá horni, og við erum komnir upp úr aðalerfiðleikum. Nokkuð sigurvissir höldum við eftir syllunni undir efsta beltinu, út fyrir horn. Þar er vænn steinn og langþráð solin, sem hefur hitað upp klettana.

Eitthvað vildi það vefjast fyrir okkur að ljúka við þennan síðasta klett, en að lokum tókst það.

Það voru þreyttir félagar sem sátu á tindinum þennan þriðjudagseftirmiðdag og nutu sólarbliðunnar, einum sjö tímum eftir að lagt var í vegginn.

Fyrir okkur var þetta ein erfiðasta klettklifurleið sem við höfum farið. Ef til vill er það mikilli isingu að kenna, sem og kulda. Þrátt fyrir það var klifrið samfellt og fremur strembið og ákaflega laust í sér. Er mikill hluti hand- og fótfasta á lausu bergi og leiðin því varasöm. Að okkar mati myndi hún gráðast TD+ED.

